

Sygn. akt VW 5591/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Agnieszka Zawrzykraj

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 22.10.2013 r., 5.11.2013 r., 3.12.2013 r., 12.02.2014 r., 16.04.2014 r., 11.06.2014 r., 16.06.2014 r.,

sprawy S. K. s. J. i T. z domu G. ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

W dniu 11 października 2012 r. około godz. 08:35 w W. w jadąc ulicą (...) w kierunku do ulicy (...) w kierunku do (...) naruszył zasady przewidziane w art. 92 w zw. z art. 87 Ustawy o Transporcie Drogowym przez to, że kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) wykonywał okazjonalny transport drogowy osób bez wymaganego wypisu z licencji.

. tj. za wykroczenie z art. 92 w zw. z art. 87 Ustawy o Transporcie Drogowym z dnia 06.09.2001r. Dz.U. Nr.125 z 2007r poz. 874

orzeka

1. Obwinionego S. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92 w zw. z art. 87 Ustawy o Transporcie Drogowym z dnia 06.09.2001r. Dz.U. Nr.125 z 2007r poz. 874 skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 złotych.
2. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 40 złotych tytułem opłaty, obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt V W 5591/12

UZASADNIENIE

S. K. został obwiniony o to, że w dniu 11 października 2012 r. około godz. 08:35 w W. w jadąc ulicą (...) w kierunku do ulicy (...) w kierunku do (...) naruszył zasady przewidziane w art. 92 w zw. z art. 87 Ustawy o Transporcie Drogowym przez to, że kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) wykonywał okazjonalny transport drogowy osób bez wymaganego wypisu z licencji,

tj. za wykroczenie z art. 92 w zw. z art. 87 Ustawy o Transporcie Drogowym z dnia 06.09.2001r. Dz. U. Nr.125 z 2007r poz. 874

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. K. na podstawie umowy zlecenia świadczył swoje usługi na rzecz „(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Spółka ta posiada wydaną przez Ministra Spraw Wewnętrznych koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia realizowanych w formie bezpośredniej ochrony fizycznej. Przedmiotem działalności gospodarczej spółki jest świadczenie usług w zakresie ochrony osób i mienia. Zgodnie z Regulaminem świadczenia usług transportu przez (...), usługa transportu obejmuje dowóz przesyłki z miejsca początkowego do miejsca docelowego dla osób fizycznych, oraz firm. Zleceniodawca podpisując zlecenie transportu przesyłki, potwierdza zapoznanie się z Regulaminem. W Regulaminie wskazano również, iż w przypadku osobistego uczestnictwa zlecającego przy wykonywaniu usługi, jeżeli warunki pojazdu dokonującego transportu na to pozwalają, zlecający, może zażądać asystowania przy przewozie przesyłki, jeżeli nie utrudni to wykonaniu zlecenia przez (...) Spółka z o.o.. Wystarczy wówczas ustne oświadczenie o zapoznaniu się z regulaminem złożone pracownikowi (...) Spółka z o.o.. W danym wypadku pracownik dokonujący transportu musi wyrazić zgodę na asystowanie zlecającego podczas wykonywania usługi. Za udział zlecającego w postaci asystowania przy wykonywaniu usługi nie będzie pobierana żadna dodatkowa opłata, poza opłatą należną za realizację usługi obliczoną zgodnie z cennikiem. Cena usługi zależna jest od odległości miejsca początkowego do miejsca docelowego i obliczana jest według wskazań impulsatora zamontowanego w pojeździe. Zgodnie z § 1 ust. 2 w/w Regulaminu uznaje się, że zlecający zamawiając przewóz lub wsiadając do pojazdu potwierdza zapoznanie się z regulaminem i wyraża zgodę na korzystanie z usługi na zasadach w nim określonych.

W dniu 11 października 2012 roku A. G., J. G., D. S. oraz E. O. telefonicznie zamówili taksówkę, która miała ich zawieźć ich z ulicy (...) w W. na L. im. F. C. w W.. Numer telefonu do firmy (...) przejazd” znaleźli w Internecie. Dzwoniąc po taksówkę nie chcieli zamawiać ochrony. Nie czuli się również w żaden sposób zagrożeni. S. K. po wykonaniu zlecenia samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) zaproponował im wydruk paragonu. Nie wykonywał jednak tej czynności, z uwagi na zatrzymanie w miejscu docelowym przez funkcjonariuszy z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji.

Podczas przeprowadzonej interwencji S. K. okazał dokumenty w postaci: dowodu rejestracyjnego pojazdu, prawa jazdy, dowodu osobistego, paragonu z kasy fiskalnej zarejestrowanej na przedsiębiorstwo (...) przejazd” sp. z o. o. z siedzibą w W. przy ul. (...) lok. (...) oraz tablicę rozliczeniową. Nie posiadał przy sobie wypisu z licencji na wykonywanie transportu drogowego osób oraz badań lekarskich psychologicznych. W obecności funkcjonariuszy Policji oświadczył on, iż wypisu z licencji nie uzyskał od przedsiębiorstwa (...) (...), natomiast badanie lekarskie psychologiczne zostawił w w/w firmie. W toku wykonywanych czynności policjanci ujawnili, iż kierowany przez niego samochód marki O. (...) o nr rej. (...) wyposażony był w drogomierz oraz kasę fiskalną. Wyposażony był on również w naklejki Ochrona. (...) Sp. z o. o.”, „Samochód reklamowy firmy (...) spółka z o. o. (...)-(...) W., ul. (...) lok. 100 Nip (...), Regon (...), KRS (...)”. Na bokach w/w pojazdu naklejono numer telefonu „(...) oraz napisy (...). Z tyłu pojazdu widniała naklejka „1,40 zł/km” numer „(...) oraz numer telefonu „(...)”. Na masce pojazdu naklejono napisy (...). Poza wypisem z licencji na wykonywanie transportu drogowego osób, S. K. nie posiadał również uprawnień do ochrony osób ani pozwolenia na broń. Pojazd, którym się poruszał nie był przystosowany do wykonywania ochrony znajdujących się w nim osób. Zarejestrowany był on na przewóz pięciu osób.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków T. W. /k. 74-75, 3-4/, K. Ł. /k. 105/, A. G. /k. 105-106/, J. G. /k. 106/, D. S. /k. 106-107/, E. O. /k. 107/, I. N. /k. 117-118/, E. B. /k. 124-124v/ oraz dokumentów w postaci: protokołu kontroli /k. 6,7/, fotografii /k. 8-10/, informacji o wykroczeniach /k. 14/ oraz koncesji i regulaminu /k. 27-33/.

Obwiniony S. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania sądowego skorzystał on z uprawnienia do odmowy składania wyjaśnień w sprawie i udzielania odpowiedzi na zadawane w sprawie pytania. / k. 65 wyjaśnienia obwinionego S. K./

S. K. ma 37 lat. Prowadzi działalność gospodarczą (...) S. K. – organizacja imprez. Jego dochód roczny to 20.000 zł. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie był do tej pory karany sądownie. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 65 wyjaśnienia obwinionego S. K./

Sąd zważył co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę S. K. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków: funkcjonariuszy z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji T. W. i K. Ł., pasażerów kontrolowanego pojazdu, którym kierował obwiniony: A. G., J. G., D. S., E. O. oraz I. N. i E. B.. Podstawę ustaleń stanowiły także dołączone do akt sprawy źródła pozaosobowe z dokumentów w postaci: protokołu kontroli, fotografii, informacji o wykroczeniach oraz koncesji i regulaminu.

Należy zwrócić uwagę, że postępowanie dowodowe doprowadziło do wyłonienia się dwóch grup dowodowych. Z jednej strony były to wskazane powyżej środki dowodowe wskazujące na winę i sprawstwo S. K.. W opozycji do nich pozostawały wyjaśnienia samego obwinionego, który stanowczo zaprzeczał, aby dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Analizując zeznania świadków T. W. oraz K. Ł. – funkcjonariuszy z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji, w kontekście pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd uznał, iż są one prawdziwe. Świadkowie ci w swoich zeznaniach potwierdzili okoliczności dotyczące kontroli pojazdu kierowanego przez obwinionego. Obaj zgodnie wskazali oni, iż w dniu zdarzenia pojazd kierowany przez obwinionego oznakowany był do przewozu osób i posiadał oznaczenia” (...), „(...) Ochrona oraz numery telefonów „(...)”. W pojeździe tym znajdowały się cztery osoby, które oświadczyły, iż faktycznie zamówiły taksówkę w celu przejazdu z ulicy (...) w W. na L. im. F. C. w W.. Osoby te oświadczyły również, iż dzwoniąc po taksówkę nie chciały zamawiać ochrony i nie czują się w żaden sposób zagrożone. W złożonych zeznaniach świadkowie T. W. oraz K. Ł. potwierdzili również, iż obwiniony podczas kontroli nie posiadał wypisu z licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego osób. Oświadczył on przy tym, iż nie wykonuje on przewozu osób, a jedynie ochronę. T. W. wskazał również, iż obwiniony nie posiadał przy sobie w momencie kontroli dokumentów potwierdzających posiadanie jakichkolwiek uprawnień do ochrony osób ani pozwolenia na broń, nadto pojazd, którym się poruszał nie był przystosowany do wykonywania ochrony znajdujących się w nim osób. Zarejestrowany był on na przewóz pięciu osób. /k. 74-75, 3-4 zeznania świadka T. W. , k. 105 zeznania świadka K. Ł. /

Sąd oceniając zeznania złożone przez świadków T. W. oraz K. Ł. dał im w pełni wiarę, nie znajdując żadnych podstaw do przyjęcia założenia, iż celowo podali oni w swoich zeznaniach okoliczności niezgodne z prawdą.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania świadków A. G., J. G., D. S. i E. O. – pasażerów kontrolowanego pojazdu, którym kierował obwiniony. Zeznania tych świadków należało ocenić jako logiczne, spójne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Znalazły one również swoje potwierdzenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym w postaci zeznań świadków T. W. oraz K. Ł. oraz źródeł pozaosobowych z dokumentów.

Z zeznań tych świadków wynika, iż w dniu zdarzenia planowali udać się na wycieczkę do (...). W tym celu zamówili telefonicznie taksówkę, którą udali się z T. na L. im. F. C. w W.. Numer telefonu do firmy taksówkowej znaleźli w Internecie. Na L. kierujący pojazdem obwiniony został zatrzymany przez Policję. Świadek D. S. wskazał również, iż pojazd kierowany przez obwinionego wyposażony był w taksometr oraz naklejkę „przewóz osób. Obwiniony po wykonaniu zlecenia zaproponował wydruk paragonu. Nie wykonywał jednak tej czynności, z uwagi na zatrzymanie przez Policję. /k. 105-106 zeznania świadka A. G., k. 106 zeznania świadka J. G., k. 106-107 zeznania świadka D. S., k. 107 zeznania świadka E. O./.

W toku postępowania sądowego przesłuchano również świadków I. N. – pracodawcę obwinionego S. K., od 1 listopada 2012 roku Prezesa Zarządu (...)” oraz E. B. – właściciela i prokurenta firmy (...) (...)”, który w dniu zdarzenia był Prezesem Zarządu w/w spółki. Zeznania tych świadków były również logiczne, spójne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Potwierdzili oni, iż spółka (...) (...)” działa na rynku jako agencja ochrony. Świadczy

ona usługi przewozu pod ochroną. Klienci telefonicznie mogą zamówić przewóz bagażu pod konkretny adres lub też sami pojechać z tym bagażem. Świadczona jest także usługa ochrony osobistej. Usługi świadczone przez firmę można zamówić jedynie poprzez centralę. Podczas rozmowy klient jest informowany o tym, iż może on zamówić ochronę lub bezpieczny przejazd. Pojazdy, którymi świadczony jest przewóz wyposażone są w naklejki. Obowiązkową naklejką jest regulamin. Na drzwiach samochodu umieszczony jest odpis skrócony. Pełny tekst jest dostępny u kierowcy. Obwiniony zatrudniony był w spółce na podstawie umowy zlecenia. Świadek E. B. w złożonych zeznaniach potwierdził nadto, iż obwiniony nie miał uprawnień ochroniarza, był jedynie kierowcą. Miał on jednak stały kontakt z centralą i mógł wezwać licencjonowanych pracowników. /k. 117-118 zeznania świadka I. N. , k. 124-124v zeznania świadka E. B. /

Oceniając pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę również zgromadzonym i zaliczonym w poczet dowodów dokumentom w postaci: protokołu kontroli /k. 6,7/, fotografii /k. 8-10/, informacji o wykroczeniach /k. 14/ oraz koncesji i regulaminu /k. 27-33/, ponieważ zostały sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji. Nadto nie zostały one zakwestionowane przez żadną ze stron, do czego i Sąd nie znalazł podstaw.

Z protokołu kontroli przeprowadzonej w dniu 11 października 2012 roku na parkingu L. C. przy ul. (...) około godz. 8:35 przez młodszego aspiranta T. W. z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji wynika, że w tym dniu przeprowadzono kontrolę samochodu osobowego marki O. (...) o nr rej. (...), którym wykonywano transport drogowy osób. Kierujący pojazdem S. K. okazał dokumenty w postaci: dowodu rejestracyjnego pojazdu, prawa jazdy, dowodu osobistego, paragonu z kasy fiskalnej zarejestrowanej na przedsiębiorstwo (...) (...)” sp. z o. o. z siedzibą w W. przy ul. (...) lok. (...) oraz tablicę rozliczeniową. Mężczyzna ten nie posiadał wypisu z licencji na wykonywanie transportu drogowego osób oraz badań lekarskich psychologicznych. Oświadczył on, iż wypisu z licencji nie uzyskał od przedsiębiorstwa (...) (...)”, natomiast badanie lekarskie psychologiczne zostawił w w/w firmie. W pojeździe zamontowany był drogomierz oraz kasa fiskalna. Na bokach pojazdu naklejono numer telefonu „(...)” oraz napisy (...), (...) Sp. z o. o.”. Kierujący przewoził cztery osoby z ul. (...) w W. na L. O. na ul. (...) w W.. / k. 6,7 protokół kontroli/

Z dołączonej do akt sprawy dokumentacji fotograficznej jednoznacznie wynika, iż samochód marki O. (...) o nr rej. (...) był oznakowany napisami Ochrona. (...) Sp. z o. o.”, „Samochód reklamowy firmy (...) spółka z o. o. (...)-(...) W., ul. (...) lok. (...) Nip (...), Regon (...), KRS (...)”, na bokach pojazdu naklejono numer telefonu „(...)” oraz napisy (...), z tyłu pojazdu widniała naklejka „1,40 zł/km” numer „(...)” oraz numer telefonu „(...)”, na masce pojazdu naklejono napisy (...). / k. 8-10 fotografie/

Z Rejestru Ukaranych za Wykroczenia Komendy Wojewódzkiej Policji z dnia 18 października 2012 roku wynika, iż obwiniony S. K. nie figuruje w w/w ewidencji. /k. 14 informacje o wykroczeniach/

Do akt sprawy dołączono również Koncesję nr L- (...) wydaną przez Ministra Spraw Wewnętrznych (...) Spółce z Ograniczoną Odpowiedzialnością z siedzibą w W. przy ul. (...) z G. (...) w której udzielono w/w spółce koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia realizowanych w formie bezpośredniej ochrony fizycznej.

Z Regulaminu świadczenia usług transportu przez (...) Spółka z o. o. wynika, iż usługa świadczenia usług transportowych przez w/w spółkę obejmuje dowóz przesyłki z miejsca początkowego do miejsca docelowego dla osób fizycznych, oraz firm. Zleceniodawca podpisując zlecenie transportu przesyłki, potwierdza zapoznanie się z niniejszym regulaminem. W razie osobistego uczestnictwa Zlecającego przy wykonywaniu usługi, w przypadku, gdy warunki pojazdu dokonującego transportu na to pozwalają, zlecający, może zażądać asystowania przy przewozie przesyłki, jeżeli nie utrudni to wykonaniu zlecenia przez (...) Spółka z o.o.. Wystarczy wtedy ustne oświadczenie o zapoznaniu się z regulaminem złożone pracownikowi (...) Spółka z o.o. W danym wypadku pracownik dokonujący transportu musi wyrazić zgodę na asystowanie zlecającego podczas wykonywania usługi. Za udział zlecającego w postaci asystowania przy wykonywaniu usługi nie będzie pobierana żadna dodatkowa opłata, poza opłatą należną za realizację usługi obliczoną zgodnie z cennikiem. Cena usługi zależna jest od odległości miejsca początkowego do miejsca docelowego i obliczana jest według wskazań impulsatora zamontowanego w pojeździe. Zgodnie z § 1 ust. 2 w/w Regulaminu uznaje

się, że zlecający zamawiając przewóz lub wsiadając do pojazdu potwierdza zapoznanie się z regulaminem i wyraża zgodę na korzystanie z usługi na zasadach w nim określonych. /k. 27-33 koncesja i regulamin/

Reasumując, Sąd uznał, że obwiniony S. K. dopuścił się swoim zachowaniem wykroczenia kwalifikowanego z art. 92 ust. 1 w zw. z art. 87 Ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym. Art. 92 ust. 1 w/w Ustawy stanowi, że kierujący wykonujący przewóz drogowy z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego, podlega karze grzywny w wysokości do 2.000 złotych. Zgodnie zaś z art. 87 ust. 4 Ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym, podczas przejazdu wykonywanego w ramach transportu drogowego kierowca taksówki jest obowiązany mieć przy sobie i okazać na żądanie licencję.

W odniesieniu do czynu przypisanego obwinionemu – w dniu 11 października 2012 r. około godz. 08:35 w W. w jadąc ulicą (...) w kierunku do ulicy (...) w kierunku do (...) naruszył on zasady przewidziane w art. 92 w zw. z art. 87 Ustawy o Transporcie Drogowym przez to, że kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) wykonywał okazjonalny transport drogowy osób bez wymaganego wypisu z licencji.

Fakt prowadzenia przez obwinionego w dniu 11 października 2012 r. około godz. 08:35 w W. samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) oraz przewożenia tym samochodem czwórki pasażerów, którzy zamówili usługę przewozu świadczoną przez (...) Spółkę z Ograniczoną Odpowiedzialnością z siedzibą w W. nie budzi wątpliwości. Równie bezsporny jest wygląd przedmiotowego pojazdu, na którym umieszczono napisy pozwalające zidentyfikować przedsiębiorcę świadczącego usługi transportowe oraz numer telefonu, pod którym można usługi te zamawiać. Bezsporny jest również fakt, iż obwiniony nie posiadał licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego osób, uprawnień do ochrony osób ani też pozwolenia na broń. Na podstawie zeznań świadków – pasażerów przewożonych w 11 października 2012 r. ustalono również, iż nie oni zamawiali usługi ochrony. Chcieli jedynie dostać się na L. im. F. C. w W., skąd zamierzali udać do (...). Obwiniony również nie informował ich, że świadczy usługę ochrony, a nie przewozu.

Wskazać należało również, iż dołączone do akt sprawy dokumenty w postaci koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia realizowanych w formie bezpośredniej ochrony fizycznej oraz Regulaminu świadczenia usług transportu przez (...) Spółkę z o. o. nie zmieniają faktu, iż obwiniony w dniu zdarzenia rzeczywiście wykonywał przewóz drogowy – krajowy transport drogowy i przewóz okazjonalny w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym. Sąd stwierdził zatem, iż obwiniony naruszył obowiązki nałożone na osoby świadczące przewóz okazjonalny osób, które zostały określone w Ustawie o transporcie drogowym. Pomimo tego, iż wykonywał on swoje obowiązki na podstawie umowy zlecenia podpisanej z „(...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., która działała na rynku jako agencja ochrony, musiał zdawać on sobie sprawę z tego, iż faktycznie jego działalność nie jest świadczeniem usług ochrony mienia, lecz przewozem osób. Tym bardziej, iż on sam nie posiadał uprawnień do ochrony osób ani pozwolenia na broń, a jego samochód nie był przystosowany do wykonywania ochrony znajdujących się w nim osób.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 400 złotych. Zdaniem Sądu wymierzona kara jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani – tym bardziej odstąpienia od wymierzenia kary, bądź przestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. Wskazać należało, iż działalność gospodarza w postaci wykonywania okazjonalnego transportu drogowego osób bez wymaganego wypisu z licencji stanowi przykład nieuczciwej konkurencji dla przedsiębiorców wykonujących przewóz w sposób całkowicie legalny. Godzi w ich interesy oraz obniża zaufanie społeczeństwa wobec nich.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Mając na uwadze sytuację majątkową obwinionego, Sąd uznał, że nie ma podstaw do odstąpienia od obciążenia go kosztami postępowania i wymierzenia mu opłaty. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 40 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.